

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 153/2019-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Harakálym, Mlynská 28, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 32/2018 zo 6. decembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 32/2018 zo 6. decembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 6. novembra 2014 na Okresnom súde Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) žalobu o určenie, že obsah a podmienky dodávateľskej zmluvy uzatvorenej medzi sťažovateľom a obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“), zodpovedajú pracovnoprávnemu vzťahu a že úraz, ktorý sťažovateľ utrpel 20. novembra 2010 počas výkonu práce, je pracovným úrazom, za ktorý zodpovedá v plnom rozsahu žalovaný. Okresný súd o žalobe rozhodol rozsudkom sp. zn. 3 Cpr 2/2014 z 30. novembra 2016 tak, že ju zamietol, čo odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania ustálil, že medzi sťažovateľom a žalovaným nebol založený pracovnoprávny vzťah, pretože tento nezodpovedal definičným znakom závislej práce v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“).

O podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 5 CoPr 2/2017 z 15. augusta 2017 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Krajský súd dospel k záveru, že okresný súd riadne zistil skutkový stav veci, dokazovanie vykonal v potrebnom rozsahu, správne zhodnotil výsledky vykonaného dokazovania a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie podľa jeho názoru prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok

v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a dôvodné preto, lebo rozsudok krajského súdu spočíval na nesprávnom právnom posúdení veci. O dovolaní rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol ako procesne neprípustné.

3. S uvedeným záverom najvyššieho súdu sťažovateľ nesúhlasí a opakujúc odvolacie a dovolacie námietky vo svojej ústavnej sťažnosti namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že najvyšší súd nesprávne vyhodnotil jeho dovolacie námietky, keď *„konštatoval, že sťažovateľ nastolil v dovolaní skutkovú otázku a nie otázku právnou... .. Podstatou podaného dovolania, ktorá jasne vyplývala z jeho obsahu, bolo posúdenie právnej otázky, či sa má povaha právneho vzťahu medzi dvoma subjektmi, v danom prípade sťažovateľom a žalovaným, posudzovať prednostne na základe zásady individuálnej autonómie v súkromnom práve podľa formalizovaného prejavu vôle strán, alebo sa má posudzovať na základe skutočného materiálneho obsahu predmetného právneho vzťahu, najmä ak je v prípade právnej úpravy takéhoto typu právnych vzťahov zjavná ingerencia štátnej moci do týchto vzťahov prostredníctvom kogentných noriem za účelom ochrany slabšej strany a vyrovnania právnych pozícií daných subjektov, v danom prípade prostredníctvom kogentných noriem § 1 ods. 2 a 3 Zákonníka práce. Uvedená otázka je jednoznačne otázkou právnou, nie skutkovou, ako to uviedol najvyšší súd. Uvedená otázka sa totiž jednoznačne týka aplikácie právnej normy na zistený skutkový stav, čo je zjavne činnosť súdu spočívajúca v právnom hodnotení či posúdení a nie v stanovení skutkových záverov.“*

Sťažovateľ zároveň poukázal na rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu, ktoré sa zaoberali jednotlivými atribútmi závislej práce v zmysle legálnej definície podľa § 1 ods. 2 Zákonníka práce, ale vyhodnotili ich nesprávne, keďže podľa názoru súdov rozhodnou skutočnosťou pre určenie obsahu právneho vzťahu medzi sťažovateľom a žalovaným bol formalizovaný prejav vôle. Podľa sťažovateľa mali všeobecné súdy tento právny vzťah posúdiť výlučne z hľadiska jeho skutočného materiálneho obsahu vyjadreného samotným postavením týchto zmluvných strán a ich jednotlivými právami a povinnosťami. Ak by tak všeobecné súdy postupovali, viedlo by to k posúdeniu vzťahu medzi

sťažovateľom a žalovaným ako pracovnoprávneho vzťahu, pretože išlo o závislú prácu, ktorá bola vykonávaná vo vzťahu nadriadenosti žalovaného ako zamestnávateľa a podriadenosti sťažovateľa ako zamestnanca, ktorý konal podľa pokynov a v mene žalovaného. Sťažovateľ svoju argumentáciu podporil aj odkazmi na judikatúru najvyššieho súdu a Najvyššieho súdu Českej republiky.

Na záver ústavnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že *„najvyšší súd nesprávne vyhodnotil prípustnosť dovolania sťažovateľa, v dôsledku čoho sa najvyšší súd nezaoberal meritom samotného mimoriadneho opravného prostriedku. Tým došlo k odopretiu práva sťažovateľa na podanie mimoriadneho opravného prostriedku za zákonom stanovených podmienok a práva, aby sa týmto mimoriadnym prostriedkom najvyšší súd meritórne zaoberal. V konečnom dôsledku to viedlo k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu... a práva žalobcu na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru.“*

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 4Cdo/32/2018 zo dňa 06. 12. 2018 porušil základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], nar... na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/32/2018 zo dňa 06. 12. 2018 sa zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], nar... priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 415,51 EUR, ktorú je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. Petra Harakályho, advokáta, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

8. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

11. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľa je možné kvalifikovať ako sťažnosť podľa čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f) a § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde a sťažovateľ je v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že nesprávnym posúdením prípustnosti dovolania, v dôsledku čoho sa najvyšší súd nezaoberal meritom samotného dovolania, bolo sťažovateľovi zabránené v prístupe k súdu, čo zakladá porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa dohovoru.

13. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

14. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

15. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa posúdil, či odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem vzťahujúcich sa na vec sťažovateľa a s tým spojené možné porušenie jeho označených ústavných práv, alebo naopak, či vzhľadom na odôvodnenie a právne závery najvyššieho súdu v ňom

uvedené je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ani po jej prijatí na ďalšie konanie by nebolo možné konštatovať porušenie označených ústavných práv napadnutým uznesením.

16. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 389/09, III. ÚS 288/2016).

17. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, z novších napr. II. ÚS 206/2015, I. ÚS 41/2019).

18. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, vyslovenia porušenia ktorého sa sťažovateľ dovoľáva, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (m. m. I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (m. m. II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05, II. ÚS 423/2018).

19. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces [napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, II. ÚS 112/2018, rovnako aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B]. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (m. m. II. ÚS 44/03, III. ÚS 36/08, II. ÚS 754/2015).

20. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok ESLP z 28. 10. 1998). Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak bolo toto posúdenie vykonané v súlade so zákonom (m. m. IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa (m. m. III. ÚS 804/2016, II. ÚS 465/2017, I. ÚS 156/2018).

21. Ústavný súd aj s poukazom na svoju stabilizovanú judikatúru zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 593/2017).

22. Súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku (odvolania či dovolania) uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného odvolania či dovolania vôbec boli naplnené (I. ÚS 556/2013).

23. Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol:

„... V danom prípade Žalobca vyvodzuje prípustnosť jeho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p... Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla vytvoriť a ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ podať svoje vysvetlenie, ako mala byť táto otázka správne riešená.

... Riešenie skutkovej otázky je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania; pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok. Čo uviedol znalec. S istým zjednodušením

možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, jej obsahu, zmyslu a účelu, normu interpretuje a zo svojich skutkových zistení (to znamená po vyriešení skutkových otázok a na ich podklade) prijíma právne závery o (ne)existencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad.

Dovolací súd posudzujúc dovolanie podľa obsahu (§ 124 ods. 1 C.s.p., čl. 11 C.s.p.) dospel k záveru, že aj keď dovolateľ konkrétne neoznačil ako dovolací dôvod existenciu procesnej vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 C.s.p. (ktoré v dovolaní nie je ani spomenuté), argumentácia a formulácia v ňom uvedených dovolacích dôvodov dávajú možnosť konštatovať, že dovolateľ namieta okrem právnych záverov najmä správnosť procesného postupu odvolacieho súdu, čo môže byť po splnení ďalších zákonných predpokladov dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) C.s.p.

Dovolateľ tvrdí, že odvolací súd vykonané dôkazy vyhodnotil nesprávne, čo malo za následok, nesprávne právne posúdenie veci založené na nesprávnom zistení skutkového stavu. Najvyšší súd ale už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka a zakladajúcim prípustnosť dovolania nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani podľa novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Dovolací súd zdôrazňuje, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (por. I. ÚS 97/97). “

24. Ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom uznesení zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľa odmietnuť ako procesne neprípustné, a ústavne konformným spôsobom sa vysporiadal so všetkými dovolacími námietkami sťažovateľa. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

25. Vychádzajúc z týchto skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (zrušenie napadnutého uznesenia, priznanie trov konania) v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2019